

Denis Detavernier stelt Engelenhoeve gratis open voor mentaal gehandicapten

„Ik wil delen wat ik heb”

Na succesvolle carrière in de horeca, verbouwt Denis Detavernier (48) zijn Engelenhoeve tot **therapeutisch centrum voor mentaal gehandicapten**. Ze mogen allemaal naar de **snoezelruimte** en de paarden komen. **Gratis**. Geen Stevaertiaans gratis. **Echt gratis**. „Omdat ik wil delen wat ik heb.”

„Ik heb altijd iets willen doen voor mensen die het minder goed hebben dan ik. Mentaal gehandi-

capte kinderen zijn ze dankbaar. Wat je hen geeft, krijg je meteen meervoudig terug. Drie jaar gele-

den begonnen mijn hoogzwangere vrouw en ik daarom deze hoeve te verbouwen”, zegt Denis Detavernier.

„Kort voor de geboorte liep de zwangerschap fout. Pallister-Kili-ansyndroom, was de diagnose. Ons kindje zou helemaal slap zijn, epileptisch ook, stuipen krijgen, geen vast voedsel kunnen innemen. We kregen in bedekte termen de keuze. We kozen voor het leven. Toen Wouter is geboren, heb ik zijn handjes vastgepakt en gezegd: *we zijn hier voor u; weer u*. Op slag kreeg het kind een levendige kleur.”

■ **Het syndroom komt hoogst zelden voor. Is uw leven verengd?**

Moeder Greetje: „Vanaf de geboorte was, heb ik me voorgomen mijn kind gelukkig te maken. Wouter is geen straf. Hij heeft mijn leven verdiept.”

Vader Denis: „Wouter leert ons leven van dag tot dag. Niet te veel verwachten. Want wie niets verwacht, kan niet ontgoocheld raken. Wij waren al doodblif toen Wouter voor het eerst een vinger bewoog.”

„Wouter heeft de plannen om deze hoeve uit te bouwen tot een therapeutisch centrum alleen maar versneld. Er steekt zeer veel spaargeld in. Dat mag u gerust weten. En voorts overleven wij op mijn invaliditeitsuitkering. Een

tijd geleden brak ik een rugge-
nervvel. Ik zou nooit meer zou
kunnen gaan. Met mijn wils-
kracht bewees ik het tegendeel.”

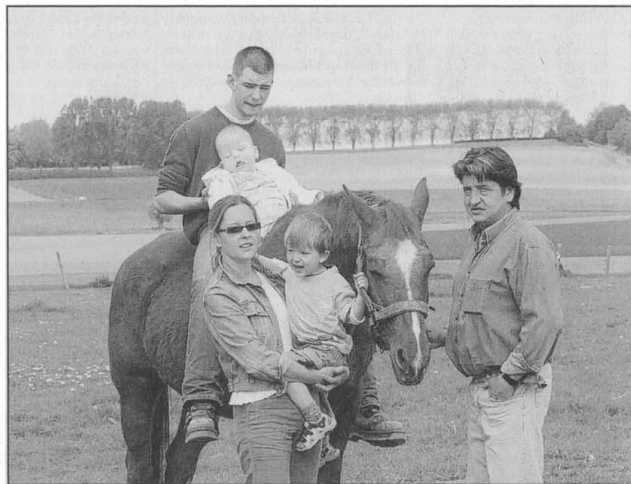
„Daar draait mijn hele leven
rond. Dingen willen, hartsgron-
dig willen en dan beginnen aan de
realisatie ervan. Je zal zien, dan
loopt het zelden fout. Aan het
sterfbed van mijn moeder – mijn
vader was toen al dood – dacht ik:
ik ben amper 15, wat nu? Ik wilde
bij mijn schoonbroer in de bakke-
rij gaan wonen en werken. En dat
is gelukt. Sindsdien bleef dat het
stuwende principe achter mijn le-
ven: gaan voor wat je echt wil.”

„U hebt gelijk, weinig mensen
weten wat ze willen. We hebben
het leven veel te veel versnipperd.
Een mens steekt zo niet in elkaar.
Ook dit is een van de betrachting-
en van De Engelenhoeve, de
mens teruggeven aan zichzelf.”

Mortel gezocht

■ **Waarom streeft u niet naar
commercieel succes?**

„Waarom ik De Engelenhoeve
gratis openstel? Gewoon. Wat ik
heb, daarvan mogen anderen
meegenieten. Ik heb geleerd dat
je gelukkig wordt zodra je je voor-
neemt je bezittingen te delen. Met
wat ik tot dusver verwierf, heb ik
al de hemel op aarde. Wat moet ik
een dikke bankrekening? Ik zou
willen dat meer mensen zo leef-
den. Helaas gaat het net de tegen-

Denis Detavernier, met vrouw Greetje en zonen Jo, Robbe en Wouter, geeft snoezeltherapie met paarden voor kinderen met een handicap. „De Engelenhoeve wil de mens teruggeven aan zichzelf.”

© MARC HERREMANS

overgestelde richting uit. Vaak
ben ik beschaamd als ik de tv-
journaals zie.”

„Ik ken een vrouw wiens vierde
kindje dood ter wereld kwam. On-
troostbaar is ze. Dat zou anders
zijn mocht ze wat ze aan haar
vierde kind zou hebben gegeven,
nu zou spenderen om andere kin-
deren gelukkig maken. Of aan
sponsoring voor De Engelenhoe-
ve. Want daarvoor staan we na-
tuurlijk altijd open. Het hoeft
geen geld te zijn. We willen bij-
voorbeeld straks een nieuw terras
aanleggen, als iemand ons aan

mortal kan helpen sponsoren, zijn
we ook al tevreden.”

■ **Komen hier al veel kinde-
ren?**

„Absoluut. We zijn een klein
jaar open en kregen al 500 kinde-
ren over de vloer. Soms gebeuren
hier opzienbarende dingen. On-
langs was hier een mongooltje dat
aan zelfverminking lijdt, hij krabt
zichzelf steeds. De paarden maak-
ten hem rustig. Kort daarna hoor-
de zijn begeleidster hem zijn al-
lereerste woord spreken: *paardje*.
Daarna hebben wij ons nieuw
veulentje naar hem genoemd.”

„Soms sta je versteld van de
paarden. Alsof ze aanvoelen dat
ze met minder begaafden te doen
hebben. Onlangs kwam zo'n
boom van een jongen naar één
van onze paarden gestormd en
omhelsde het innig. Het paard
bleef doodkalm staan. Als voelde
het dat er in deze wilde gebaren
geen gevaar stak.”

Paul DEMEYER

De Engelenhoeve, Brucqstraat 4 in
Sint-Denijs (Zwevegem), tel. 056-
20.69.13.